

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **E. H.**, proti žalovanému: **Masarykova univerzita**, se sídlem Žerotínovo nám. 617/9, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2014, sp. zn. MU-IS/27875/2014/91553/1422/3542783/RMU-1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 22. 8. 2014 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 12. 8. 2014, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí děkanky Právnické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 15. 5. 2014, č. j. 3542783, o nepřijetí žalobce k vysokoškolskému studiu v studijním programu Právo a právní věda, obor Právo, na Právnické fakultě Masarykovy univerzity.

Žalobce v žalobě namítl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech na přístup k vysokoškolskému vzdělání, která jsou zaručena čl. 33 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal se všemi podanými námitkami, když žádost o přezkum byla doplněna dvěma dalšími přípisy. Jeho námitky nebyly žalovaným vypořádány beze zbytku, vypořádání námitek, které rozhodnutí obsahuje, postrádá dle žalobce právní a objektivní hlediska. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce konstatoval, že závěr žalovaného, že při konání přijímacích zkoušek nemá právo dovolávat se ústavních práv, nemá oporu v platné legislativě.

Žalovaný ve svém stručném vyjádření ze dne 17. 9. 2014 navrhl žalobu zamítnout s tím, že namítané nevypořádání se s námitkami je ryze účelové a ve zcela zjevném rozporu se zněním rozhodnutí.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud musí předně konstatovat, že podaná žaloba je více než stručná a žalobce se v ní bez jakékoliv konkrétní argumentace omezil v podstatě na konstatování, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (nevypořádání stížních námitek a absence právních a objektivních hledisek), a na obecné namítnutí dotčení Listinou zaručeného práva na vzdělání. S ohledem na dispoziční zásadu obsaženou v § 75 s.ř.s., v níž je promítnut ústavně garantovaný princip autonomie vůle, přezkoumal zdejší soud napadené rozhodnutí přísně v mezích žalobních námitek tak, jak byly uvedeny žalobcem. Samotný rozsah přezkumu vymezení v rámci žaloby považoval soud za natolik určitý, že považoval žalobu za projednatelnou, byť na samé hranici projednatelnosti. Žalobce podal žalobu v zákonné lhůtě a zároveň měl prostor pro její doplnění o případné konkrétní důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

V této souvislosti lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2008, sp. zn. III. ÚS 2111/07, v němž je uvedeno, že „ze zásady *vigilantibus iura* (bdělým patří práva) lze také vyvodit, že osoba je zásadně povinna uplatnit všechny své námitky, tvrzení a argumenty, jimiž dovozuje nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí státního orgánu, včas, tj. především v nalézacím řízení a poté v řádných (resp. i v mimořádných) opravných prostředcích.“, případně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65, ev. obdobně na rozsudek téhož soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155.

Při vědomí si dispoziční zásady a mantinelů soudního přezkumu vyhodnotil soud námitky žalobce následovně.

Nejprve se zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska vypořádání námitek obsažených v žádosti o přezkum, neboť opomenutí odvolací námitky je důvodem pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 ve věci sp. zn. 3 As 51/2007, a ze dne 7. 9. 2011 ve věci sp. zn. 6 Ads 99/2011).

Žalobce podal proti rozhodnutí děkanky právnické fakulty obsáhlou žádost o přezkum v rozsahu 22 stran, obsahující 14 samostatných námitek. Tuto stížnost dále doplnil podáním ze dne 22. 7. 2014 (doručené žalovanému 28. 7. 2014) v rozsahu šesti stran, obsahující námitky č. 15 – 17 a doplnění námitek č. 5 a č. 3 z původní žádosti, a podáním ze dne 11. 8. 2014 (doručené žalovanému dne 14. 8. 2014), ve kterém doplnil námitky č. 8 a č. 9 a zároveň brojil proti postupu žalovaného.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný postupně vypořádával jednotlivé námitky v tom pořadí, jak byly uvedeny žádosti o přezkum a v jejím prvním doplnění. Každá námitka byla vypořádána pod číslem shodujícím se s jejím označením v podání žalobce. Soud dospěl porovnáním žádosti a jejího prvního doplnění a žalobou napadeného rozhodnutí k závěru, že žalovaný se ke všem námitkám vyjádřil a uvedl, byť ve stručnosti důvody, proč považuje námitky žalobce za nedůvodné.

V případě druhého doplnění soud z obsahu správního spisu zjistil, že druhé doplnění bylo doručeno žalovanému až dne 14. 8. 2014, tedy dva dny poté, co žalovaný ve věci žádosti o přezkum věcně rozhodl dne 12. 8. 2014. Ačkoliv není ze správního spisu patrné, kdy žalovaný rozhodnutí vypravil, tak z fotokopie obálky přiložené k žalobě soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného bylo odesláno dne 12. 8. 2014 a první pokus o doručení žalobci proběhl následujícího dne, tedy 13. 8. 2014.

Podle § 50 odst. 7 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, může uchazeč požádat o přezkoumání rozhodnutí. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal, ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti vyhovět a rozhodnutí změnit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3. Jinak žádost zamítne a původní rozhodnutí potvrdí.

Podle § 105 zákona o vysokých školách, nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení.

Podle § 93 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že, jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

Podle § 36 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.

S ohledem na to, že úprava v § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách není komplexní, použije se na otázky neupravené tímto ustanovení úprava odvolání ve správním řádu. Z uvedené právní úpravy je pak naprosto zřejmé, že žalovaný byl povinen ve svém rozhodnutí reagovat pouze na námitky, které obdržel dříve, než sám ve věci vydal rozhodnutí, tedy na námitky, které obdržel nejpozději do 12. 8. 2014.

Obsah správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí vyvrací zcela obecné tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi podanými námitkami. Pokud jde o odpověď na „námitky“, obsažené ve druhém doplnění žádosti, doručené žalovanému po vypravení rozhodnutí, je s ohledem na § 75 odst. 1 s.r.s. bezpředmětné, aby se zdejší soud zabýval tím, zda se s nimi žalovaný v navazujícím přípisu vypořádal přezkoumatelným způsobem. Soud

pouze nad rámec uvedeného poznamenává, že přístup žalovaného k žalobkyni, spočívající i v tom, že reagoval přípisem i na její přípis obsahující „druhé doplnění“, doručené mu až po vypravení žalobou napadeného rozhodnutí, svědčí o nadmíru korektním přístupu k argumentům žalobkyně.

Dále žalobce namítal, že vypořádání námitek žalovaným neobsahuje právní a objektivní hlediska. Tuto námitku žalobce opět uvedl v maximální míře obecnosti bez bližší konkretizace. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl ve svém usnesení ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, k závěru (byť ve vztahu k zákonu č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), avšak zdejší soud má za to, že v obecné rovině jsou tyto závěry přenositelné i na souzenou věc), že *„[s]oud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu podle § 82 odst. 3 školského zákona povinen přezkoumat toto rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a to i z hlediska věcné správnosti hodnocení testových otázek a úloh.“* Žalobce však ve své zcela obecné námitce nijak nespecifikoval, které věcně přezkoumatelné didaktické otázky byly žalovaným posouzeny nesprávně a zda u nich žádá opětovný přezkum soudem. Za této situace ve vázanosti dispoziční zásadou posoudil zdejší soud tuto námitku v tak obecném rozsahu, v jakém byla uplatněna, tedy fakticky jako námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatečnost odůvodnění vypořádání jednotlivých stížných námitek uplatněných u žalovaného.

Ani v tomto případě soud neshledal, že by námitka byla důvodná. Žalovaný se ke každé jednotlivé námitce vyjádřil. Jednotlivé námitky žalobce v řízení před žalovaným byly různě obsahově košaté a s různou relevancí ve vztahu k výsledkům žalobce v TSP. Výsledek žalobce zcela jistě nemohly ovlivnit skutečnosti spojené s nabídkou celoživotního vzdělávání, poskytnutí osobních údajů žalobce třetím osobám bez jeho souhlasu a pochybení při doručení rozhodnutí o nepřijetí ke studiu. Tyto námitky, stejně jako jejich (zcela dostatečné) vypořádání nejsou pro zákonnost závěru o přijetí, resp. nepřijetí žalobce relevantní. Ostatní námitky, ať již didaktického typu, nebo poukazující na neregulérní podmínky přijímacího řízení, směřovaly k možnému ovlivnění výsledku stěžovatele. Všechny tyto námitky, sice ve stručnosti, ale naprosto věcně a obsahově vyčerpávajícím způsobem žalovaný vypořádal. Je třeba konstatovat, že námitky směřující k obsahu testů (ať již k jednotlivým otázkám nebo k rozdílné náročnosti testů či chybnému zařazení otázek v rámci TSP) i námitky napadající podmínky vykonání testů (typ učebny, kde byla zkouška vykonána, časové znevýhodnění, incidenty v průběhu TSP, příp. změna cesty k učebně atd.) nejsou námitkami právními, ale ryze skutkovými, a jako takové byly i skutkovými zjištěními a závěry žalovaného vypořádány. Tvzení o nedostatečnosti právní argumentace je proto naprosto účelové a zavádějící. Objektivita vypořádání těchto námitek je jistě ze strany žalobce vnímána odlišně od žalovaného, nicméně k tomu soud musí nutně konstatovat, že všechny žalobcem uplatněné námitky obsahují jeho vlastní subjektivně (leckdy velmi intenzivně) zabarvené hodnocení situace a soudu se řada namítaných skutečností jeví zcela absurdní až na hranici toho, co lze považovat za vážně míněnou výtku ve vztahu k přijímacímu řízení. Typicky namítaný vliv jiné cesty kampusem Masarykovy univerzity na výsledek přijímacího řízení, případně vznik stresové situace na základě úkolů vyplývajících z odborného článku o alergiích, event. cestování na TSP ze vzdálenosti do 100 km na devátou hodinu ráno (k tomu soud poukazuje na to, že přístup do kampusu Masarykovy univerzity je s ohledem na ranní dopravu ve městě Brně jeden z nejkomfortnějších možných). Oproti tomu vypořádání námitek žalovaným je

zjevně zcela citu prosté, věcné, racionální a opřené o objektivní zkušenosti se zpracováním přijímacích řízení na Masarykovu univerzitu.

Jestliže žalobce nenamítal nesprávnost hodnocení konkrétních otázek, nelze ve zcela obecné rovině dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného bylo opřeno o neobjektivní nebo diskriminující závěry ve vztahu k žalobci.

V případě absence právního hodnocení žalobce nijak nespecifikuje, která námitka byla nesprávně právně hodnocena, případně jak absence právního hodnocení věcných skutkových námitek dopadla do jeho práv. I tato část námítky proto nemůže být důvodná.

Naopak ryze právní otázkou je hodnocení dotčení práva žalobce na vzdělání dle čl. 33 Listiny. Nicméně ani v tomto případě neshledal zdejší soud důvodnost námítky žalobce. Zcela případně odkázal žalovaný na dnes již dvacet let starý nálezný pléna Ústavního soudu zveřejněný ve Sbírce zákonů pod č. 112/1996 Sb., ve kterém Ústavní soud uvedl, že „*Právo na vzdělání na vysoké škole nelze tedy, podle názoru Ústavního soudu, chápat jako základní právo v tom smyslu, že by každý byl oprávněn studovat na vysoké škole, jakou si sám zvolí, a že by stát byl povinen zaručit komukoliv takové vzdělání, jaké si přeje. Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 172/1990 Sb. má občan právo studovat na vysoké škole ve zvoleném studijním oboru, prokáže-li potřebnou způsobilost pro toto studium; hlediska pro určení potřebné způsobilosti a způsob jejího ověřování schvaluje však na návrh děkana (resp. rektora) akademický senát. Kritéria pro přijetí ke studiu na vysokou školu nejsou tedy stanovená zákonem, ale jsou věcí samosprávné působnosti vysokých škol.*“ Snaha domáhat se generálního přístupu k vysokoškolskému vzdělání na univerzitě či fakultě, kterou si sám zájemce zvolí, prostřednictvím práva na vzdělání neodpovídá materializaci uvedeného práva v zákoně o vysokých školách. Tento zákon kromě dosažení úplného středoškolského vzdělání (§ 48 zákona) umožňuje vysoké škole nebo fakultě stanovit další podmínky přijetí ke studiu týkající se určitých znalostí, schopností nebo nadání nebo prospěchu ze střední školy, popřípadě vyšší odborné školy nebo vysoké školy; v případě přijímání ke studiu v magisterském studijním programu, který navazuje na bakalářský studijní program, též podmínky týkající se příbuznosti studijních oborů nebo počtů kreditů získaných během studia ve vybraných typech předmětů. Kredity se přitom rozumí kvantitativní vyjádření studijní zátěže určité části studia. Kromě toho může stanovit nejvyšší možný počet přijímaných uchazečů, kteří splnili stanovené podmínky; splní-li tyto podmínky větší počet uchazečů, rozhoduje pořadí nejlepších (viz § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách). Zdejší soud nezpochybňuje právo studovat, ale zároveň ani nezpochybňuje právo vysokých škol stanovit kritéria pro možnost přijetí na vysokou školu.

V této souvislosti je vhodné poukázat i na nálezný Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2000, sp. zn. I. ÚS 620/2000, který se týkal obdobné situace, kdy stěžovatelka napadla rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy o výsledku přezkumného řízení i jemu předcházející rozhodnutí děkana Filozofické fakulty Univerzity Karlovy o výsledku přijímacího řízení s argumentací, že napadenými rozhodnutími byla porušena její ústavně zaručená práva podle čl. 1, čl. 3 odst. 1, čl. 26 odst. 1 a čl. 33 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), čl. 13 odst. 2 písm. c) Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech (vyhlášen pod č. 120/1976 Sb.) a čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud její stížnost odmítl a věcně uvedl, že pokud „*jde o čl. 26 a čl. 33 Listiny, jejichž porušení je především namítáno, je si třeba uvědomit, že daná*

ustanovení jsou zařazena mezi hospodářská, sociální a kulturní práva, a proto je nutno je vykládat v návaznosti na čl. 41 odst. 1 Listiny. Z tohoto ustanovení pak vyplývá, že také práv uvedených v citovaných ustanoveních Listiny se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí. Nejedná se tudíž o základní práva, aplikovatelná přímo na základě ústavního předpisu, tj. Listiny (jak je tomu např. u práv podle hlavy druhé Listiny), ale o taková práva, jejichž uplatňování je možné toliko v souladu s běžným, implementačním zákonodárstvím.“ a dále pokračoval, že „Článek 33 odst. 2 Listiny ústavně zaručuje právo na bezplatné vysokoškolské vzdělání nejen podle schopností (tj. úspěšného absolvování přijímacího pohovoru), ale též v závislosti na možnostech společnosti (rozuměj především ekonomických), za podmínek stanovených zákonem (čl. 41 odst. 1 Listiny). Nelze z něj pak nikterak dovodit ústavní záruku, resp. existenci ústavního práva na úplné vysokoškolské vzdělání na veřejných školách.“ K uvedenému názoru Ústavního soudu zdejší soud nepovažuje za nutné cokoli dalšího dodávat.

Zcela obecný odkaz na porušení ústavních práv žalobce je nedostatečným argumentem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Zároveň soud neshledal v rozsahu žalobcem uplatněných námitek porušení implementovaných ústavních práv žalobce ani prostřednictvím porušení samotného zákona o vysokých školách.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. února 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu